

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
VRHOVNI SUD
FEDERACIJE BOSNE I HERCEGOVINE
Broj: 25 0 Rs 053451 23 Rev
Sarajevo, 05.12.2023. godine

Vrhovni sud Federacije Bosne i Hercegovine u Sarajevu, u vijeću sastavljenom od sudija: Fatime Imamović, kao predsjednice vijeća, Snježane Malešević i Suada Kurtović, kao članova vijeća, u pravnoj stvari tužitelja P.K. iz D.M., ulica..., koga zastupa punomoćnik Ivan Krišić, advokat iz Orašja, protiv tuženih: 1. Kazneno-popravnog zavoda poluotvorenog tipa Orašje, Dusine bb, 2. Ive Ivkić, direktora KPZ Orašje i 3. Maria Dominiković, nadzornika zatvorske policije policijske straže u KPZ Orašje, koje zastupa punomoćnik Dino Dabić, advokat iz Orašja, radi utvrđivanja i otklanjanja diskriminacije, te naknade štete nastale diskriminacijom, v.s. 5.000,00 KM, odlučujući o reviziji tužitelja izjavljenoj protiv presude Kantonalnog suda u Odžaku, broj 25 0 Rs 053451 23 Rsž 2 od 13.04.2023. godine, u sjednici vijeća održanoj dana 05.12.2023. godine donio je:

P R E S U D U

Revizija se odbija.

Odbijaju se zahtjevi parničnih stranaka za naknadu troškova revizijskog postupka.

O b r a z l o ž e n j e

Prvostepenom presudom Općinskog suda u Orašju, broj 25 0 Rs 053451 22 Rs 2 od 10.02.2023. godine i rješenjem o ispravci navedene presude od 27.02.2023. godine utvrđeno je da su prvotuženi Kazneno popravni zavod Poluotvorenog tipa Orašje, Dusine bb, drugotuženi Ivo Ivkić, direktor Kazneno popravnog zavoda Poluotvorenog tipa Orašje i trećetuženi Mario Dominković, nadzornik zatvorske policije straže u Kaznenom popravnom zavodu poluotvorenog tipa Orašje povrijedili tužiteljevo pravo na jednako postupanje, odnosno da je radnja koje su poduzeli ili propustili dovela neposredno do povrede prava na jednako postupanje, koja radnja se ogleda u pokretanju disciplinskog postupka rješenjem broj 02-30-1080/21 od 01.04.2021. godine u kojem je disciplinsko okrivljen P.K., koji je na osnovu diskriminatornog disciplinskog postupka i oglašen krivim i to rješenjem Kazneno popravnog zatvora Poluotvorenog tipa Orašje broj 01-30-1080-13/21 od 19.07.2021. godine, te provođenjem i stavljanje u pravni promet rješenja broj 02-30-1024/21 od 26.03.2021. godine, koje nije bilo pravosnažno, niti konačno, a na koji je bila uložena žalba Državnom odboru za žalbe, te je isto suprotno članu 228. stav 1. Zakona o upravnom postupku Federacije BiH izvršno, i to u toku roka za žalbu za navedeno rješenje, te su ostvarili neposrednu i posrednu diskriminaciju i mobing kao oblik diskriminacije i to na osnovu drugog uvjerenja, obrazovanja i zahtjeva za ostvarivanje zakonom predviđenih prava.

Stavom drugim izreke pobijane presude zabranjeno je tuženim poduzimanje radnje kojima se krše ili se može prekršiti tužiteljevo pravo na jednako postupanje, a koje se ogleda u izvršavanju rješenja broj 01-30-1080-13/21 od 19.07.2021. godine i rješenja broj 05-30-14-7-

1/2021 od 18.08.2021. godine kojem je u disciplinskom postupku P.K. oglašen krivim a na osnovu rješenja o pokretanju disciplinskog postupka broj 02-30-1080/21 od 01.04.2021.godine, u kojem je disciplinski okrivljeni tužitelj, te nastavljeno sa neposrednom i posrednom diskriminacijom, te mobingom kao oblikom diskriminacije i to na osnovu drugog uvjerenja obrazovanja i zahtjeva za ostvarivanje svojih zakonom predviđenih prava.

Stavom trećim izreke iste presude naloženo je tuženim da tužitelju nadoknade materijalnu i nematerijalnu štetu uzrokovanu povredom prava zaštićenih zakonom o zabrani diskriminacije do kojih je došlo posrednom i neposrednom diskriminacijom, te mobingom kao oblikom diskriminacije, do kojeg je došlo na osnovu drugog uvjerenja, obrazovanja i zahtjeva za ostvarivanje svojim zakonom predviđenih prava čija visina iznosi 4.000,00 KM, a koja se ogleda u duševnim bolovima, te isplatiti iste u roku od 30 dana od dana pravosnažnosti presude.

Stavom četvrtim izreke iste presude odbijen je zahtjev tužitelja za naknadu štete radi troškova zastupanja u disciplinskom postupku pokrenutom na osnovu rješenja o pokretanju disciplinskog postupka broj 02-30-1080/21 od 01.04.2021. godine, jer isti nije opredijelio troškove radi zastupanja u disciplinskom postupku.

Stavom petim izreke iste presude utvrđeno je da je tužba povučena u dijelu kojim se traži da tuženi izvrše radnju kojima se uklanja neposredna i posredna diskriminacija te mobing kao oblik diskriminacije ili njene posljedice koje su izvršene na osnovu drugog uvjerenja obrazovanja i zahtjeva za ostvarivanje svojih zakonom predviđenih prava, na način da ponište rješenje kojim je tužitelj P.K. oglašen disciplinski krivim i to rješenjem broj 01-30-1080-13/21 od 19.07.2021.godine a koje je proizišlo iz disciplinskog postupka koje je diskriminacijski pokrenut rješenjem o pokretanju disciplinskog postupka broj 02-30-1080/21 od 01.04.2021.godine.

Stavom šestim izreke prvostepene presude tuženi je obavezan tužitelju nadoknaditi troškove parničnog postupka u iznosu od 1.980,00 KM.

Drugostepenom presudom Kantonalnog suda u Odžaku, broj :25 0 Rs 053451 23 Rsž 2 od 13.04.2023. godine žalba tuženih je uvažena, prvostepena presuda preinačena tako što je odbijen tužbeni zahtjev da se utvrdi da su prvotuženi Kazneno popravni zavod Poluotvorenog tipa Orašja, ulica Dusine bb, zastupan po zakonskom zastupniku direktoru Ivi Ivkić, drugotuženi Ivo Ivkić, direktor Kazneno popravnog zavoda Poluotvorenog tipa Orašje i trećetuženi Mario Dominković, nadzornik zatvorske policije straže u Kazneno popravnom zavodu poluotvorenog tipa Orašje povrijedili tužiteljevo pravo na jednako postupanje, odnosno da je radnja koje su poduzeli ili propustili dovela neposredno do povrede prava na jednako postupanje a koja radnja se ogleda u pokretanju disciplinskog postupka rješenjem broj 02-30-1080/21 od 01.04.2021.godine u kojem je disciplinski okrivljen P.K., koji je na osnovu diskriminatornog disciplinskog postupka i oglašen krivim i to rješenjem Kazneno popravnog zatvora Poluotvorenog tipa Orašje broj 01-30-1080-13/21 od 19.07.2021.godine, te sprovođenjem i stavljanjem u pravni promet rješenja broj 02-30-1024/21 od 26.03.2021.godine, koje nije bilo pravomoćno a niti konačno, pa samim tim nije bilo ni izvršno, a na koje je bila uložena žalba Državnom odboru za žalbe, te je isto suprotno članku 228. stav 1. Zakona o upravnom postupku Federacije BiH izvršno, i to u toku roka za žalbu za navedeno rješenje te su ostvarili neposrednu i posrednu diskriminaciju te mobing kao oblik diskriminacije i to na osnovu drugog uvjerenja, obrazovanja i zahtjeva za ostvarivanje svojih zakonom predviđenih prava; da se zabrani tuženim poduzimanje radnje kojima se krše ili se može prekršiti tužiteljevo pravo na jednako postupanje a koje se ogleda u izvršavanju rješenja broj 01-30-1080-13/21 od 19.07.2021. godine i rješenja broj 05-30-14-7-1/2021 od 18.08.2021. godine kojem je u disciplinskom postupku P.K. oglašen krivim a na osnovu rješenja o pokretanju disciplinskog postupka broj 02-30-1080/21 od 01.04.2021.godine, u kojem je disciplinski okrivljeni tužitelj te nastavljeno sa neposrednom i posrednom diskriminacijom, te mobingom kao oblikom

diskriminacije i to na osnovu drugog uvjerenja obrazovanja i zahtjeva za ostvarivanje svojih zakonom predviđenih prava; da se naloži tuženim da tužitelju nadoknade nematerijalnu štetu uzrokovanu povredom prava zaštićenih Zakonom o zabrani diskriminacije do kojih je došlo posrednom i neposrednom diskriminacijom te mobingom kao oblikom diskriminacije, do koje je došlo na osnovu drugog uvjerenja, obrazovanja i zahtjeva za ostvarivanje svojih zakonom predviđenih prava, čija visina će se naknadno utvrditi kada šteta prestane, a koja se ogleda u duševnim bolovima, a osnov za naknadu štete se ogleda u činjenju štetne radnje to jest neposredne i posredne diskriminacije, te mobinga, kao oblika diskriminacije ostvarenim radnjama tuženih prema tužitelju, koje su u uzročnoj vezi sa narušenim zdravstvenim stanjem tužitelja. Istom presudom odlučeno je da se odbacuje tužba u dijelu kojim je traženo da tuženi izvrše radnju kojima se uklanja neposredna i posredna diskriminacija te mobing kao oblik diskriminacije ili njene posljedice koje su izvršene na osnovu drugog uvjerenja, obrazovanja i zahtjeva za ostvarivanje svojih zakonom predviđenih prava na način da ponište rješenje kojim je tužitelj oglašen disciplinski krivim i to rješenje broj 01-30-1080-13/21 od 19.07.2021.godine koje je proizišlo iz disciplinskog postupka koji je diskriminacijski pokrenut rješenjem o pokretanju disciplinskog postupka broj 02-30-1080/21 od 01.04.2021.godine. Obavezan je tužitelj da tuženim nadoknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 3.444,00 KM, dok je odbijen zahtjev tuženih za naknadu troškova postupka preko dosuđenog iznosa. Odbijen je zahtjev tužitelja za naknadu troškova sastava odgovora na žalbu u iznosu od 300,00 KM.

Protiv drugostepene presude reviziju je blagovremeno izjavio tužitelj i to zbog povrede odredaba parničnog postupka i pogrešne primjene materijalnog prava, sa prijedlogom da ovaj sud reviziju usvoji, preinači drugostepenu presudu i potvrdi prvostepenu presudu ili da ukine drugostepenu presudu i predmet vrati drugostepenom sudu na ponovno suđenje, uz zahtjev za naknadu troškova sastava revizije u iznosu od 360,00 KM.

U podnesenom odgovoru na reviziju tuženi su predložili da se predmetna revizija odbije i tužitelj obaveže da tuženim naknadi troškove odgovora na reviziju u iznosu od 1.000,00 KM.

Revizija nije osnovana.

Ne stoji prigovor revizije koji upućuje na povrede odredaba parničnog postupka iz člana 209. u vezi sa članom 231. ZPP istaknut kroz navode da drugostepeni sud nije odgovorio na sve žalbene prigovore i nije dao jasno i razumljivo obrazloženje zbog čega je zaključio da je tužbeni zahtjev tužitelja neosnovan. Po ocjeni ovog suda drugostepeni sud je pravilno, primjenom odredbe iz člana 229. stav 4. ZPP, u sjednici vijeća prihvatanjem kao pravilnih činjeničnih utvrđenja prvostepenog suda, radi pravilne primjene materijalnog prava preinačio prvostepenu presudu i odbio tužbeni zahtjev tužitelja, uz jasno i potpuno navedene razloge. Neosnovani su navodi revizije o povredi odredaba člana 7., 8. i 125. stav 1. ZPP, jer sud u postupku, u skladu sa načelom slobodne ocjene izvedenih dokaza iz člana 8. ZPP, utvrđuje postojanje spornih činjenica na osnovu svog uvjerenja tako što svaki dokaz cijeni savjesno i brižljivo i nakon toga do istine dolazi cijeneći i sve dokaze zajedno. Pored navedenog, obrazloženje drugostepene presude po svom sadržaju odgovara zahtjevu koji je u tom pogledu postavljen odredbom člana 191. stav 4. ZPP, pa ne stoji prigovor da je pobijana presuda zahvaćena povredom odredaba parničnog postupka iz člana 209. u vezi sa članom 191. stav 4. ZPP. Slobodnoj ocjeni dokaza od strane suda revident ne može s uspjehom suprotstaviti svoju ocjenu tih dokaza, koja u konkretnom slučaju uključuje i prigovore činjenične prirode koji u revizijskom postupku nisu relevantni (član 240. stav 2. ZPP).

Nije prema tome osnovan revizijski razlog propisan odredbom člana 240. stav 1. tačka 1. ZPP.

Predmet spora je zahtjev tužitelja za utvrđenje diskriminacije po osnovu drugog uvjerenja, obrazovanja i ostvarivanja zakonom predviđenih prava, te postojanje mobinga, kao oblika diskriminacije, zbog pokretanja i vođenja disciplinskog postupka protiv njega i provođenja rješenja o rasporedu na radno mjesto zatvorskog policajca – stražara, koje nije bilo pravomoćno a niti konačno, zahtjev da se tuženim zabrani preduzimanje radnji kojima sa krši ili se može prekršiti tužiteljevo pravo na jednako postupanje i kojima se vrši mobing, uz zahtjev za naknadu štete zbog učinjene diskriminacije.

Iz činjeničnih utvrđenja nižestepeni sudovi proizilazi da je tužitelj zaposlenik prvotuženog raspoređen na poslovima zatvorskog policajca – stražara zatvorskog policajca, a prema rješenju prvotuženog od 27.08.2020. godine privremeno raspoređen na poslove „Vođa smjene zatvorske policije -Nadzornik zatvorske policije“. Po iskazu tužitelja diskriminacija i mobing su krenuli od momenta kada se prijavio na radno mjesto po konkursu krajem 2019. godine kada mu je direktor rekao da se ne prijavljuje na to radno mjesto jer je imao saznanja da je taj konkurs formalno oglašen, jer je na to mjesto trebao biti primljen J. D., što se i dogodilo. Nakon toga su se poremetili odnosi između tužitelja i nadzornika Maria Dominković, koji ga je opominjao da nikad ne smije skidati opasač, da stalno mora nositi uniformu i dr. Rješenjem od 26.03.2021. godine tužitelj je vraćen na mjesto stražara bez obzira što je imao fakultetsko obrazovanje, a na tom mjestu po privremenim rješenjima su ostali drugi uposlenici sa srednjom školom. Na navedeno rješenje tužitelj je uložio žalbu i dobijao različit odgovor rukovoditelja prvotuženog i to 13.05.2021. godine, gdje je navedeno da će biti raspoređen na poslove po rješenju od 26.03.2021. godine, da bi dana 28.05.2021. godine dobio obavijest da će obavljati radne zadatke po rješenju od 27.08.2020. godine, kojim je bio raspoređen na radno mjesto vođa smjene. Protiv tužitelja je pokrenut i vođen disciplinski postupak za težu povredu službene dužnosti zbog propuštanja da zatraži odobrenje od direktora Zavoda za ulazak neovlašćene osobe u kasnim noćnim satima dana 07.02.2021. godine u prostorije zavoda, a naknadno mu je stavljeno na teret i napuštanje kruga Zavoda sa još četiri stražara, kojima je on bio nadređeni, čime je ostavio Zavod bez nadzora. Iz pravosnažne presude Općinskog suda u Orašju broj: 25 0 Rs 054575 21 od 26.04.2022. godine proizilazi da je poništeno rješenje prvostepene disciplinske komisije i Komisije za vođenje drugostepenog postupka iz razloga što predmetni disciplinski postupak nije zakonito proveden jer tužitelj nije imao mogućnost da se izjasni i iznese odbranu o proširenom zahtjevu za utvrđenje disciplinske odgovornosti (napuštanje kruga Zavoda). Iz medicinske dokumentacije koju je dostavio tužitelj proizilazi je tužitelj zbog uslova rada na radnom mjestu zatražio ljekarsku pomoć, da je bio na bolovanju od 02.04.2021. godine i od 14.07.2021. godine zbog nastalog poremećaja prilagođavanja na novonastale okolnosti na radnom mjestu do potpune stabilizacije stanja, da je bio na bolovanju do kraja 7. mjeseca 2021. godine, a u međuvremenu je koristio godišnji odmor od 18.06. 2021. do 30.06.2021. godine.

U iznesenoj činjeničnoj i pravnoj situaciji prvostepeni sud je usvojio tužbeni zahtjev i utvrdio da su tuženi povrijedili tužiteljevo pravo na jednako postupanje, uz zabranu tuženim poduzimanja radnji kojima se krši navedeno pravo i obavezali tužene na naknadu štete zbog duševnih bolova u iznosu od 4.000,00 KM, cijeneći da je tužitelj trpio uznemiravanje na radnom mjestu, provođenjem nepravomoćnog rješenja odnosno rasporedom na poslove zatvorskog stražara, a ne glavnog dežurnog, ustrajavanjem tuženih na provođenju disciplinskog postupka, za koje radnje nisu odgovarali drugi zatvorski stražari, što je sve izazvalo kod tužitelja osjećaj degradirajućeg i ponižavajućeg okruženja, pa su se time stekli oblici diskriminacije iz člana 4. stav 1. i 3. Zakona o zabrani diskriminacije. Istom presudom odbijen je zahtjev tužitelja za naknadu troškova zastupanja tužitelja u disciplinskom postupku, a utvrđeno povlačenje tužbe

za poništenje rješenja od 19.07.2021. godine, kojim je tužitelj oglašen odgovornim za disciplinski prekršaj.

Drugostepeni sud je, odlučujući o žalbama tuženih, žalbe usvojio tako što je preinačio prvostepenu presudu u usvajajućem dijelu zahtjeva i taj dio zahtjeva odbio, a odbacio tužbu u dijelu da se poništi rješenja od 19.07.2021. godine, kojim je tužitelj oglašen odgovornim za disciplinski prekršaj, zbog pravosnažno presuđene stvari. Drugostepeni sud je odbijajući tužbeni zahtjev u bitnom zaključio da tužitelj nije u skladu sa članom 15. stav 1. u vezi sa članom 2. stav 1. Zakona o zabrani diskriminacije učinio vjerovatnim da je bio različito tretiran zbog pokretanja i vođenja disciplinskog postupka i provođenja nepravosnažnog rješenja jer nije dokazao da je sporno postupanje tuženih bilo zasnovano na zabranjenoj osnovi - obrazovanja, uvjerenja, niti zbog zahtjeva za ostvarivanje tužiteljevih zakonom predviđenih prava, a niti da su se u radnjama tuženih stekli oblici mobinga iz člana 4. Zakona o zabrani diskriminacije.

Po ocjeni ovog suda nije ostvaren ni revizijski razlog pogrešne primjene materijalnog prava.

Suprotno prigovoru revidenta, pravilno je drugostepeni sud u konkretnom slučaju interpretirao i primijenio odredbe članova 2. stav 1. i 15. stav 1. Zakona o zabrani diskriminacije¹.

Naime, za postojanje diskriminacije neophodno je utvrditi različito tretiranje nekog lica ili grupe lica, prema zabranjenim osnovama iz člana 2. stav 1. Zakona o zabrani diskriminacije, u odnosu na lice ili grupu koje se nalazi u sličnoj ili podudarnoj situaciji i kojima je uživanje spornog prava omogućeno, te da takav različit tretman nema legitiman cilj, odnosno da nedostaje proporcionalnosti između željenog cilja i upotrijebljenih sredstava. Mjera utvrđenosti postojanja ili nepostojanja navedenih činjenica u antidiskriminacijskim parnicama, shodno odredbi člana 15. stav 1. Zakona o zabrani diskriminacije, raspoređena je tako da je na podnosiocu tužbe teret da sa stepenom pretežne vjerovatnoće dokaže činjenice na osnovu kojih bi sud mogao zaključiti da ga je tuženi nejednako tretirao na nekoj zabranjenoj osnovi.

Imajući u vidu da u konkretnom slučaju tužitelj nije jasno naveo, niti odredio, zbog kojih svojih ličnih karakteristika u odnosu na ostale zaposlenike je bio različito tretiran pokretanjem disciplinskog postupka i rasporedom na drugo radno mjesto pravilno je drugostepeni sud zaključio da tužitelj nije dokazao postojanje diskriminacije. Naime, bez postojanja određene ili određive zabranjene osnove za različit tretman diskriminacija ne postoji.

U pogledu motiva za različit tretman tužitelj je naveo prijavu na radno mjesto po konkursu krajem 2019. godine, na koji nije izabran i od kada su se poremetili kolegijalni odnosi između njega i trećetuženog Maria Dominković- nadzornika zatvorske policije straže, što je sve dovelo do pokretanja disciplinskog postupka protiv njega. Međutim, ovakve navode i uzročno-posljedičnu povezanost ovog događaja i pokretanja disciplinskog postupka tužitelj nije dokazao tokom postupka.

S druge strane, tuženi je tokom postupka pružio zadovoljavajuće objašnjenje da pokretanje disciplinskog postupka protiv tužitelja nije bilo motivisano nekom od zabranjenih osnova diskriminacije, već time što je tužitelj u trenutku kada je dozvolio ulazak neovlašćene osobe u prostorije Zavoda u kasnim noćnim satima i napustio krug Zavoda sa još četiri stražara,

¹ „Službeni glasnik BiH“ broj 59/08

obavljao poslove Vođe smjene, pa je njegova odgovornost bila veća u odnosu na druge zaposlenike koji su obavljali poslove stražara, pa se ne radi o licima koji su sa tužiteljem bili u istoj ili podudarnoj situaciji.

Odredba iz člana 4. stav 3. Zakona o zabrani diskriminacije propisuje da je mobing oblik nefizičkog uznemiravanja na radnom mjestu koji podrazumijeva ponavljanje radnji koje imaju ponižavajući efekat na žrtvu čija je svrha ili posljedica degradacija radnih uslova ili profesionalnog statusa zaposlenog.

U smislu naprijed navedene odredbe, a cijeneći kompletno dešavanje i postupanje tužitelja i tuženih u navedenoj situaciji, po ocjeni ovog suda pravilan je zaključak nižestepenih sudova da tužitelj u konkretnom slučaju nije dokazao da je postupanje tuženih u spornom periodu imalo obilježje mobinga, jer radnje navedene u tužbi ne predstavljaju mobing, pošto nije došlo do njihovog ponavljanja jer mobing podrazumijeva svako aktivno ili pasivno ponašanje od strane poslodavca usmjereno na dostojanstvo i psihički integritet ličnosti zaposlenog, kroz nepristojno i grubo ponašanje, namjerno izolovanje i zapostavljanje, te verbalno napadanje, ismijavanje, ogovaranje, neopravdane stalne prijetnje i pritisci kojima se zaposleni drži u stalnom strahu, prijetnja da će se protiv njega primijeniti fizička sila, fizičko uznemiravanje koje nema elemente krivičnog djela, namjerno izazivanje konflikta i stresa, što bi moglo dovesti do narušavanja zdravlja zaposlenog.

Naime, postupanje trećetuženog u konkretnom slučaju se ne može smatrati mobingom iz čl. 4. stav 3. Zakona o zabrani diskriminacije jer je trećetuženi opravdano opominjao tužitelja da ne smije skidati oružje i dijelove uniforme, napuštati radno mjesto i dr., jer se radi o mjerama kojim se organizuje proces rada, kontroliše izvršavanje radnih obaveza svih zaposlenih, posebno imajući u vidu poslove koje je tužitelj obavljao u spornom periodu (vođa smjene zatvorske policije).

Iz svih naprijed navedenih razloga ovaj sud, prihvata zaključak drugostepenog suda da tužitelj raspoloživim dokazima nije učinio vjerovatnim da je došlo do neposredne i posredne diskriminacije, niti da su tuženi prema njemu vršili mobing.

Kako nisu ostvareni revizijski razlozi, kao ni razlog na kojeg ovaj sud pazi po službenoj dužnosti, to je primjenom odredbe člana 248. ZPP reviziju valjalo odbiti.

Neosnovan je zahtjev tužitelja za naknadu troškova sastava revizije, primjenom odredbe iz člana 397. stav 1. u vezi sa čl. 386. st. 1. ZPP, jer u revizijskom postupku nije uspio, kao i zahtjev tuženih za naknadu troškova sastava odgovora na reviziju jer ova procesna radnja nije bila potrebna za vođenje parnice (član 397. stav 1., u vezi sa članom 387. stav 1. ZPP), pa je odlučeno kao u stavu drugom izreke ove presude.

Predsjednica vijeća
Fatima Imamović, s.r.